

Крилаті новосели

Василь Чухліб

Мама, як ішла до крамниці, наказала Степанкові гратися біля хати.

— Я тільки туди й назад, ти не бійся.

А чого йому боятися? Не маленький же! Та й удома не один лишився.

З будки он Дружок виглядає. Поклав патлату голову на лапи, жмуриться на сонце.

У хліві бичок Буцько мукає. Мама зачинила його, щоб мухи не кусали.

На старій акації шпаки сидять. Чистять пір'я, посвистують.

Степанко хазяйнує. Виніс Дружку окраєць хліба, ще й сіллю посипав, щоб смачніше було. Півонію обгородив тинком — ось і є захисток від курей. Посвистав разом із шпаками. Треба ще на леваду сходити, Буцькові якогось бур'янцю нарвати.

Тільки ступив на стежку, аж тут щось як шугоне над ним. Еге, це ж ластівки прилетіли! Двійко. Ширяють над городом, над хатою. А потім посідали на шворці, на якій мама білизну вішає, і радісно так щебечуть.

Степанко також зрадів: видно, ластівки хочуть оселитися на їхньому обійсті.

Пташки посиділи недовго, знялися й кудись полетіли.

"Не сподобалося їм у нас..." — засмутився Степанко.

Прийшла мама з крамниці. Принесла Степанкові маківників. Він їх ой як любить. А це й не покуштував навіть.

— Щось трапилося? — стривожилась мама.

— Ластівки не хочуть у нас поселятися. Політали та й зникли. А в Миколки живуть...

— Не бідкайся, вони повернуться, — заспокоїла мама.

І справді, ластівки повернулися. Прилетіли, а в дзьобиках — грудочки глею.

Мама саме відчинила хлів, випустила в обору Буцька. І ластівки шугнули попід одвірком.

"Це вони гніздо моститимуть!" — здогадався Степанко.

Ластівки приліпили глей до бантини й знову полетіли. Так вони літали багато разів — може, сто, а може, й тисячу.

Надвечір Степанко заглянув у хлів: на бантині чорніло гніздо. Правда, незавершене, але ластівки вже примостилися в ньому на ніч.

Трудилися пташки й наступного дня. А коли закінчили ліпити гніздо, злетіли високо в небо. Степанкові ледь видно було дві цяточки. Так вони святкували своє новосілля.

Весело тепер на обійсті. Дружок гавкає, Буцько вибрикує, шпаки свищать. А ластівки повсідаються на шворці й ну щебетати. Мабуть, хочуть розповісти Степанкові, де бували, що бачили.